

לכבוד יומא דהילולא המלוב"ן ר' מסעוד אדרעי זצוק"ל

פרשת כי תבוא ט"ו אלול התשפ"ג
הפטרה: "קומי אורי"

מזליש ר"ח	מזכאי שבת	כניסת שבת	יירושלים:
20:19	19:39	18:23	חל אביב:
20:16	19:41	18:45	חיפה:
20:19	19:41	18:38	באר שבע:
20:18	19:40	18:45	

פרשת כי תבוא - 'שפת אמת' (ספרו של הצדיק זצוק"ל, על התורה)

האמירה היאם להיות לו לעם סגולה... ולתתה עליון על כל הגוים, והוא מוריד שפע טוב לכל העולם בשביל ישראל.

כל זה אם אנחנו עושים את התפלה פתקנה וקסדרה פנ"ל, אז הכל יבוא בשלום. אבל אם אנחנו מזלזלים בתפלה, כמו שאני רואה בעונתינו הרבים, שביום השבת היצר הרע בא בטענות פוזבות לאנשים למה להם לקום לבית הכנסת. יש להם עוד זמן לישון, והוא מבלבל אותם עד שהם מאחרים לתפלה, אחד בא בשירת הים, אחד בא בקריאת שמע, אחד בא בעמידה וכו', והם גומרים מהר עם הצבור, ומתפללים מוסף בלי חזרה ומרב המהירות לא אומרים לא אמן ולא ה' שפתי תפתח וכו'.

ומה עושה השטן לבלבל אותם? מביא להם טענות של רעב וכדומה. ואז הוא לוקח את התפלה ומשחך בה, ושירי מעלה שומעים ורואים ומסתפקים על הכתוב שאינו מברך ואין בו שום גונים ושום רקמה ואינו לכבודו של מקום. והמלאכים תמהים ואומרים זהו פתח של המלך? זהו העם שה' בחר בו? באתה שעה הקב"ה אין לו רוממות ושבח מעצמו ישראל ח"ו, וכל השבוע יש קשיים ותקלות בעבודה ובפרנסה. וזה עון חמור להתחיל מברוך אתה בלי ה' שפתי תפתח, כמו אחד שבא במחצתת ולא נכנס מפתח הבית, אבל ברב רחמי ותפלה הוא סובל ומוחל לנו.

אבל רבותי, אחי ורעי. עורו והתעוררו מתרדמתכם ואל תשמעו לעצת יצר הרע, ובואו ביחד עם הצבור והתפללו תפלה כהלכתה וכלי מהירות, ובחזרת מוסף של קתר, כדי שהקב"ה יתגדל ויתקדש בנו. ויהי רצון שבמהרה בימינו יבנה לנו את בית מקדשנו, ומהרה יקבצנו לעיר קדשנו ותפארתנו, במהרה בימינו. אמן.

ואני מודה ומתודה לפני השי"ת שמצאתי דברי מכתבים למה שאמר באתר הקדוש פרשת בשלח סימן נ"א ע"א, מאן דעאל למלכא, לא עאל אלא מההוא קרתא קדישא, כמ"ש זה השער לה' צדיקים יבואו בו. וזה גם כן כמו שאמר רז"ל אדני" עולה תרע"א במלוי. וכתוב גם כן שם באתר הקדוש מאן דאצטרף לי, לא יביל למלכא עמי, עד דאנדע למטוניתא, הדא הוא דכתיב בזאת יבא אהרו אל הקדוש. ואם שגיתי ה' ימחל לי ויכל ישראל אמן.

היום הזה ה' אלהיך מצורף לעשיות וכו' האמירה היאם להיות לו לעם סגולה וכו' וכתתה עליון על כל הגוים וכו' ואלהיך עם קדש לה' אלהיך וכו'.

הינו פתר יתנו לה וכו'. וקשה, מי תלה זה בזה?

הקב"ה צוה אותנו להתפלל שלש תפלות ביום, שהם שחרית מנחה וערבית, וכל תפלה שאנו מתפללים עושים בה פתח להקב"ה כמו שדוע. ואמר רבותינו ז"ל אם נכנס ומצא הצבור קוראים קריאת שמע, יקרא קריאת שמע והעמידה עם הצבור בכונה ודי לו. שהשרים והמשטנים לא מקטרגים הרבה רק בשבתות וימים טובים שקל ישראל שמחים ואוכלים ושותים וישנים הרבה.

וכמו להבדיל בין קדש לחל, שעושים יום אחד מיוחד לבאו של מלך לברך אותו - כך יום השבת הוא יום מיוחד ביותר לשרי מעלה, שהם באים עם השכינה לקחת את הכתר שישאר עושים להקב"ה, כמו שאנו אומרים פתר יתנו לה' אלהינו וכו'. והם לוקחים את הכתר בשירות ותשבחות. אם ישראל מתפללים פראוי והתפלה פתקנה, וכן המוסף וגם החזרה, אז כל השרים והמוני מעלה יש להם שמחה גדולה, והכל משפחים ומקלסים להקב"ה על הכתר ומשפיע עלינו שפע טוב.

וזהו הרמז בפסוק היום הזה, הו"ה - ראשי תבות הרי זה ה', שהיא ה"א אחרונה שבשם, היא מטרוניתא שהיא השכינה, והיא הוצה להביא את הכתר פנ"ל. מצוה לעשות את החקים ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך, כמו שאמרנו ז"ל בשני יצריה. ובכל נפשך, לקדש שמו פרבים, שבזמן שקורא את שמע צריה לבנו ביחודו של הקב"ה, ובזמן שאומר פתח צריה לבנו למסר את נפשו לקדש שמו ותפלה פרבים, וכמו שכתוב פרב עם הדרת מלך. וזהו ושמרת ועשית אותם, דהינו שנתפלל בכונה פראוי בלי דבורים בבית הכנסת, אז תפלתנו מקבלת וכל המוני מעלה משפחים ומקלסים להקב"ה עם כל ישראל, כמו שאנו אומרים פתח יתנו לה' וכו' מלאכים המוני מעלה עם עמך ישראל. והמלאכים אומרים לישראל את ה' האמרת היום שהוא יום השבת, ועשיתם אותו חטיבה אחת על ידי הכתר שהוא מרום בו ובכם, גם הוא מרום ומקלס אתכם, כמו שכתוב וז'.

הנתיב טעון גיבור | אז לקורא במהלך התפילה

ייתשובה ותתפלה ויצדקה מעבד ירין את רע הגזירה

מעבד עפ"י פירוש הצדיק ר' מסעוד אדרעי זצוק"ל - "שפת אמת"

שלמה המלך עליו השלום אמר: בכל עצב יהיה מותר ודבר שפתיים אך למחסור. (משלי י"ד) ע"ב - ראשי תבות - ערב צהריים בקר, אם ישראל מתפללין תפילת י"ח ברכאן (18 ברכות) של ע"ב בכונה ובלב נשבר - יהיה מותר, השפע יהיה ביותר. אבל ודבר שפתיים בלא פנה אך למחסור פר מנן, ולא די לו שלא ירד השפע אלא אפילו מה שהוא קצוב לו מראש השנה גם הוא אך למחסור. ומי גרם לו שייחסר לחמו - הוא בעצמו, שלא התפלל י"ח שהיא פנגד השכינה כמו שאמרנו.

כל המצוות שעושה האדם בצדקה ונקראות מנחה, ובעת עשית מצות הצדקה חייב לעשות אותה במחשבה ודבור ומעשה.

דבור - יאמר לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. במעשה, אמרו חז"ל חייב האדם בעת שהוא נותן צדקה לכוון שם הוי"ה ביישר שהוא מידת הרחמים. הפרוטה היא יו"ד, וחמש אצבעות הם ה"א, והארבע של הנותן הוא וא"ו, וחמש אצבעות של המקבל הרי ה"א, הינו שם הוי"ה.

אבל אני הפער לענ"ד שהיך של הנותן יש בו י"ג ויד של המקבל גם כן יש בו י"ג. הא כיצד? יש ביד חמש אצבעות דהינו זרת קמיצה אמה אצבע גודל, והם בחשבון קטן י"ג (ו' של זרת 7, ק' של קמיצה 1 - וכו') וגם כן י"ג של המקבל, הרי כ"ו שהוא שם הוי"ה. אם כן בשעה שהוא עושה הצדקה נברא מננה מלאה, ובכבוד גם כן נברא מפנוי מלאה, ומעשה הצדקה יוסיף לו שמחה ויהיה עשיר. כמו שאמרנו חז"ל עשר תעשר, ודרשו: עשר בשביל שתתעשר. בכות תעשר יעלה מזלך, כיצד? כל אחד כלול מעשר (תעשר את המילה תעשר"ר) דהינו: מעשר של ת-מ-ו של ע-ז של ש-ל של ר'-ד.

ממתק לשבת ישראל אדיר [נכד הצדיק]

צעק הבן וקרא לעזרת אביו. כעת ידע היכן נמצא הוא.

בפרשת "כי תבא", ניתנת הוראה לעם ישראל כיצד לנהוג בארץ ישראל לאחר שיבואו בשעריה. אך לפני כן מפורט בתורה אודות הניסים והמהלכים השמימיים שהובילו את בני ישראל עד שהגיעו לארץ המובטחת. וזאת כדי להטמיע בעם ישראל את מידת הכרת הטוב, שלא ישכחו מאיפה הם באו ומה נעשה עבורם, וכן ללמדם להתרחק מהיפוכה של מידה זו, מכפיות הטובה.

ומלמדת אותנו התורה מסר יסודי וחשוב: כשאנו מעניקים לסובבנינו, וכן לילדינו, עלינו לפרט את אשר נעשה בעבורם, כדי שיוכרו להעריך ולהוקיר טובה, ולא חלילה להיות כפויי טובה ולשלם רעה תחת טובה. ושלא יגיעו למצב בו נהנים הם מטובות ואינם מבחינים מי הנותן, כיוון שעקב ההרגל, וחוסר הדיבור על הנותנה, מקבלים הכל כמובן מאליו כמו במשל של הילד שישב על כתפי אביו. ואם נקפיד בכך, נוכה להעריך כל מאמץ אשר נעשה בעבורנו, ולגמול טובה בחזרה.

שבת שלום ומבורך.

על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו (עמוס א).

אמרו חז"ל: כל עברות שבתורה יש להם תשובה חוץ ממי שיש בו גאווה. לפי שמשפטיהם בשרביטו של מלך שצאמר ה' מלך גאות לבש. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כל אותיות שבתורה יש במלואם שלש אותיות חוץ מגימל שיש במלואה ארבעה אותיות.

וזהו פגנת הכתוב על שלשה פשעי ישראל, העבר על אותיות התורה שיש במלואם שלש אותיות יש לו תשובה, והעובר על ארבעה שהוא גימל - לא אשיבנו, אין לו תשובה לפי שראשי תבות של גימל ה' מלך גאות לבש, לפי שהוא משפטיהם בשרביטו של מלך כמו שאמרנו ז"ל על הפסוק ה' מלך גאות לבש.

איתא באתר הקדוש: כל תפלה ומצוה דלית בה יחודא, אתמיסר לכלבא, דהינו סטרא אחרא שהיא מסטרא דיצר הרע. ומנלן? מקורבנות, כמאמרם ז"ל: בשעה שאדם מקריב קרבן אם ראה כמו דמות אריה רוכץ על גבי המזבח בידוע שהוא של רצון ונתרצה בו הקב"ה, ואם ראה דמות כלב בידוע שאינו של רצון ואין הקב"ה הרוצה בו.

אבל עקשיו שאין בית המקדש תקנו רבנו התפלה פנגד תמידיו, וצריכה התפלה שתהיה ביחודא, וכל תפלה שאין בה יחודא נוטל אותה יצר הרע ונותן אותה לסטרא אחרא שהיא מגונגא דילה. אבל אם התפלל אותה בכונה וביחודא, נוטל אותה יצר הטוב ונותן אותה למיכאל שר ישראל שהוא פהו גדול ומקריב אותה על גבי המזבח של מעלה.

"ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת: אליו הגדתי היום לה' אלהיך כי באתי אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו" (דברים כ"ו, ג).

משל ידוע הוא, על אבא שנשא את בנו יחידו על כתפו, כדי שלא יתאמן בהליכה יתרה, ושלא יפגע מתלאות ומקשיי הדרך.

במהלך הדרך, היו לבן בקשות ורצונות והאב מילא את כל מבוקשו של בנו. הבן רצה תפוחים שגדלו בצידו הדרך, ואביו קטף עבורו. הוא ביקש להרוות את צימאונו מהמים הזכים שהיו במעיינות שנקרו בדרך, ואביו שאב לו בשמחה.

לאחר שפסעו זמן רב, נתקלו באדם שהלך אף הוא בדרך. הבן שהיה רכוב על כתפי אביו, פנה לאדם ההולך לצידם ושאלו: "האם ראת את אבא שלי?" אמר לו אביו: "בני, האם רוח שטות נכנסה בך? והרי אני מרכיבך על כתפי, ומביא לך את כל אשר לביך חפץ ואתה שואל היכן אני?"

מה עשה האב? הוריד מיד את בנו והשאירו על אם הדרך. לא עבר זמן רב, וכלבים עזים קרבו אל הבן הנטוש. או אז,

רבי מסעוד יונה אדרעי זצוק"ל בנם של קדושים

נולד ביום פורים בשנת תרע"ד בכפר דגאנה שבמרוקו לאביו ר' מאיר ולאמו מרת פריחא. נקרא על שמם של סבו הצדיק ר' מסעוד, אשר זכה לגילוי אליהו הנביא, ועל שם רבי יונה מול אלקנדיל. לימים עזב את הכפר למד תורה ברבאט ולאחר מכן עבר למראכש, שם למד תורה מפיהם של רבי אהרון בווגול וצ"ל ורבי חנניה דלויה זצ"ל. בצעירותו בא לרחמאנא בה גדל, עבד ונשא לאישה את מרת חסיבה ע"ה. הוא שימש כשוחט מוהל, סופר סתם, ומורה בתלמוד תורה ואף לימד בישיבת "אוצר התורה" ברחמאנא. בשנת תש"ח עבר לקולנוקה ושם התפרסם ויהודים, ערבים, משכילים ופשוטי העם פנו אליו לקבל ברכה, עצה או קמע וכו'.

תורה ויהדות, בדרכי נועם, בסובלנות ואהבת ישראל. מקובל. ענותן. גאון בנגלה ובנסתר. מלומד בנסים. כתב קמעות. רבים פנו אליו ונושעו, והרב לא לקח מהם מאומה. בעל חסד מופלא, קיים את מעשיו בסתר וסיפורים רבים התגלו רק לאחר פטירתו. ישנן עדויות מופלאות על מספר פעמים שהרב הוציא דיבוק מאנשים. רבים, אשר לא זכו לזרע קודש בר-קיימא פנו אליו ונושעו. חולים אנושים שהרופאים התייאשו מהם ופנו לרב- התרפאו באורח פלא ולעתים אף הוא שלח בידיהם כסף למחיה ולנסיעות, לאחר שנוכח כי מצבם קשה ולרחוקים הציע ללון בביתו. זאת, למרות שהרב עצמו היה חסר אמצעים, והימים ימי הצנע והתלושים.

נלב"ע ט"ז אלול תשכ"ח(1968). ציונו בהר-המנוחות שבירושלים.

זכותו תהא מגן וציונה לנו ולכל ישראל אחינו אמן סלה.

"אל תגעו במשיחי" -אלו תינוקות של בית רבן...

לשתות בלי לסכן את הכדים הכבדים. "נעשה תורנות" - אמרה - "מידי יום תשאב אחת האימהות מים מן המעיין ותמלא את החבית. כך יהיה לילדים מים בשפע וגם כדי לא ישברו עוד..."

מצאה העצה הנבונה חן בעיני המלמד, והבטיח לה לדבר על לבן של האימהות.

בלילה הלמה הרבנית חלום מוזר. גדיים שחורים ולבנים פועים בצמא נראו בפניה. אמרה הרבנית בחלומה בתמיהה: "מדוע לא נותנים מים לגדיים המסכנים?" וענו לה: "את היא זו שמנעת מהם את המים..."

נחרדה הרבנית והתעוררה מחלומה. לאחר מחשבה רבה הבינה הצדקת שבכך שרצתה למנוע את שבריות כדיה ואת הטורח שבשאיבת המים מן המעיין, הורידה מערך המצווה של השקיית התלמידים הרכים. אמרה בלבא: "כל עוד נתן בי הקב"ה כוח לשאוב מים מן המעיין מידי יום בימו, לא אתייאש, ואמשיך להשקות תינוקות של בית רבן".

"חנך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה" (משלי כ"ב, ו')

אף-על-פי שילדיו של רבי מסעוד "שובבים" היו, לא הרים עליהם הצדיק את ידו מעולם ולא כעס כלל. כאשר היה מבחין במעשה שאינו ראוי אצל אחד מילדיו הקטנים היה מתבונן בו במבט חודר, וזה הספיק. הילד היה משפיל את עינו בחרטה ולא שב עוד לעשות את אותו מעשה. בנ היה הולך עמו בדרך, ורבי מסעוד היה מנצל את הזמן המשותף ומלמד את בנו כיצד יוקוף ראשו עד כמה. לא יותר מארבע אמות, מפני הגאון.

בהיות בנו של רבי מסעוד כבן שבע, קרה פעם, שישב לצדו של אביו בזמן שהיה עסוק בקבלת קהל. בקש רבי מסעוד מן הילד שינצל את זמנו ויקרא בקול בספר "חק לישראל". הבן סרב לבקשת אביו, ולא רצה בשום פנים ואופן לקרא מן הספר. כאשר ביקש ממנו אביו בשנית, קם וברח מן המקום...

חינך ילדיו היה בראש מעיניו של הצדיק, וקדם לכל, ועל כן, קם רבי מסעוד ממקומו, ביקש את סליחת הנוכחים והחל ללכת בעקבותיו של הבן כשהוא משדלו לחזר ולקרא מתוך הספר. ראה הבן את מסירותו של אביו, לא די שלא כעס עליו והענישו על חוצפתו אלא הלך אחריו במסירות ושידלו ללמוד, עצר מלכת והמתין. הוא השתוקק לרוץ ולשחק עם חבריו, ברם מול מבטו האוהב והמבקש של אביו, לא יכול היה לעמוד...

לבסוף, החליט לחזור וללמוד. שבו רבי מסעוד ובנו אל המקום שממנו ברח הילד, התיישבו יחדיו ופתחו את ספר הלימוד לנוכח מבטם המתפעל של האורחים, אשר נוכחו במידת סבלנותו הרבה.

"לקראת שבת לכו ונלכה"

מלוקט מהספר "הצדיק מראש פינה" (הנהגות וסיפורים על הצדיק זצוק"ל)

שבת המלכה תפסה מקום מיוחד ונעלה בהנהגותיו של הצדיק. עם התקרבותה, פסופו של השבוע, הרגשה בביתו של רבי מסעוד תכונה מיוחדת. בדהילו ויהימו התפנו הצדיק לקראתה. בדהו מעשה ובמהלכה כבר מיום חמישי החל בהקנות לקבוצה של שבת המלכה, ולמרות הצפיפות ששקרה בביתו טרח והזמין אורחים צעירים שיסבו עמו בשבת קדש לסעודה.

מידי יום בימו היו צובאים על פתח ביתו של רבי מסעוד אנשים נשים שבאו להתעניין עמו, ולקבל את ברכתו. רק בימי חמישי וששי היו נמנעים מלבוא, שכן בגמים אלו, ידעו הכל, היה הצדיק עסוק בהקנות לקראת שבת מלקתא. ואולם, למרות אהבתו העזה לשבת, וההקנות הרבות שהיה מתמנן לקראתה, אם ארע ומישהו היה מגיע בכל זאת אל ביתו, היה רבי מסעוד מקבל את פניו בסקר פנים יפות ובאהבה, ולמרות שיום חמישי וששי היו ימי שלו של שבת - לא היה מסרב לעזור למי שבא אליו בצרתו.

רבי מסעוד נהג ללכת אל השוק בעצמו ולקנות מעדנים מן המבחר והמשבח ביותר לקבוצת שבת. היה נוהג לקנות תרנגול חודו גדול, ולאחר ששקטו מסרו לאנשי הבית כדי שיעשו מןו מטעמים לקבוצת שבת. גם ממתקים היה קונה לתינוקות כדי לחבב עליהם את השבת.

בימי שישיי היה מתענה עד סמוך לקניסת השבת, ודקות מספר לפני קניסת השבת היה טועם מן התבשילים שהוקנו לשבת, כפי שמוכא בפוסקים (אורח חיים סימן ר"ג סעיף א' משנה ברורה סעיף קטן ב'). ולאחר שתמנו ההקנות לשבת, פמה מןשים היה לראות.

מספרת ביתו של הרב:

לפני כניסת שבת. הראשון שהיה רואה את אביו מיד היה מכריז בהתלהבות - "בואי כלה בואי כלה!" כהרף עין כל בני הבית היו מתכנסים סביב השלחן כשהם נקיים ולבושים כבגדי שבת כולל נעלים המיוחדות לשבת. כולל תינוק שאך נולד. מבאים אותו עם העגלה לקרבת השלחן שאף הוא אחרי מקלחת לבוש כבגדי שבת וכובע של שבת לראש. (אבא אמר לאמא שתקפיד לחבש כובע לתינוק תדיר ואף תנן הסבר לדבר. כמובן שאמא מלאה תמיד בהתלהבות ובשמחה אחר דבריו). אבא עליו השלום היה מתיישב בראש השלחן ופניו כפני מלאך, בשמחה קדשה והתלהבות. כשאור אורה של המלכה הקרבה ובאה נסוכה על פניו "כל המלאכים" הקטנים יושבים סביב השלחן שקטים שמחים ונינוחים. אין לאף אחד דחוק, אין פוצה פה. כלם מחכים לאבא. אמא הייתה מגישה לאבא חתיכה קטנה של דג, כוס בירה. אחר שברך וטעם מהמאכל כל בני הבית אכלו פרוסת עוגה וכוס תה. אבא עליו השלום הודו ברך ברכה אחרונה פנה אל כל בני הבית ברכם בברכת שבת שלום ויצא אל בית הכנסת. אמא עליה השלום והבנות פינו את השאריות בוריוות מהשלחן ופתה

להדלקת הנרות שגם רגעים אלו של ההדלקה בהתרגשות, בהתלהבות, בתפלה ובתחנונים. השבת הייתה נכנסת כשכלם רווים בשקט, וקדושה הייתה נסוכה על הבית והסביבה. (בהיותי ילדה קטנה לא פעם שמעתי מפי השכנים בערב שבת ובשבת שהיו עוקבים אחר אבא בדרכו לבית הכנסת או בחזרתו. היו מתלחשות בניהן ואומרות - "ממש מלאך, תראי איך פניו כפני מלאך! מלאך ממש!") אין מלים שיוכלו לתאר את ההתעלות ואת הקדשה, הרוממות והשמחה שבה קבלו הורינו הקדושים את פני שבת המלכה. אבא עליו השלום היה נוהג להסתר מאמא ומכל בני הבית את מעשיו ומנהגיו. בניהם את מנהג הטכס של קבלת השבת שנהגו לומר בואי כלה בואי כלה כסיסמא להתכנסות, לכוס תה ופרוסת עוגה לכבוד הכלה המתקרבת ובאה. לימים לאחר שאבינו נפטר ואנו בינתיים גדלנו והתחקנו אחר מעשיו הבנו שאבא עליו השלום היה מתענה בימי שישיו וכדי לא להיכנס כשהוא בתענית לשבת היה טועם מעט דג ומעט בירה. אך, איזו התעלות...? האם יש דוגמא לדרך ואיך לחנך ולהעביר לבאים אחריו מה זה עריכים? מה זו קדושה? מה זה התלהבות ממצוות? ממועדים? ועוד ועוד... כדוגמת התכנסות תדירה וקבועה באותה שמחה ובאותה התלהבות שבת אחר שבת. שנה אחר שנה השגרה וההרגל לא נעו בה.

מספר בנו של הרב:

מעודי אהבתי להסתופף בצל אבא, לשמע ולראות ממנו ככל היותר. ראיתי מכתבים שונים שכתב לאישים חשובים וגם פרושים שכתב על התורה.

מכתב אחד ראיתי שעומד הוא לשלח לראש הממשלה דאו, בן גוריון. זכור לי היטב המשפט הראשון במכתב: "בשם אלקי צבאות ישראל ובשם אבותינו הקדושים ובשם קדשת הארץ, אני מצוה עליך ד. בן גוריון ראש ממשלת ישראל, להפסיק מיד את הלול השבת בפרהסיא..."

בהמשך המכתב פרט טענות קשות לממשלה המאפשרת הלול שבת בארץ ישראל. קנאותו לדת התבטאה לפעמים במלים קשות נגד אנשים שחללו שבת, ומעשה שהיה כך היה:

אבי נהג להתפלל בעיניים עצומות, וכיום שבת אחד טעה בחזרת הש"ץ של מוסף והצרכו לתקנו. גם לאחר שתקנוהו, חזר שוב ושוב על טעותו, ויהי לפלא. גמור התפלה, פנה אל האנשים בחומרה: "טעותי נבעה מכך שאחד המתפללים יצא מבית הכנסת בשעת התפלה ועשן סיגריה!"

לתדהמת הכל, אכן כך היה!

"מהיום ואילך", סיים אבא, "איש אל ילחץ ידי לברכת שבת שלום ולא ינשקנה, עד אשר ישובו איש מדרכו ומעשיו הרעים!"

יש לצין כי מעולם קודם לכן, לא ראיתי את אבא מדבר בחומרה, אלא תמיד היה מקבל, מסביר ומאיר פנים בנחת לכל אדם.

אותו אחד שעשן בא לאחר מכן לבית אבא, התחנן על נפשו ובקש סליחה, כאשר ראה כיצד מעשיו השפיעו לבלבל תפלתו של אבא.

מדברי הצדיק בעניין 'אחדות ישראל'

שבולוב פדרשקם ז"ל מדמים ישראל לארבעת המינים מה אהרוג יש בו טעם וריח קדש. ישנם בישראל שיש בהם תורה ומצוות ומעשים טובים, לולב גם כן שהיא לב התקמו כמו שהתקמו יש בו טעם ואין בו ריח קדש. ישנם בישראל יש בהם תורה ואין בהם מעשים טובים, הדס גם כן יש בו ריח ואין בו טעם קדש. ישנם בישראל שיש בהם מעשים טובים ואין בהם תורה, ערבה גם כן אין בה לא טעם ולא ריח קדש. ישנם בישראל שאין בהם לא תורה ולא מעשים טובים.

ומה הקב"ה עושה, לאבדן ח"ו אי אפשר. אלא אמר הקב"ה יקשרו ויהיו בקלם אגודה אחת, והם מכפרים אלו על אלו, ואם עשיתם קדש אותה שעה אני מתעלה. הרי מצאנו שאגדה אחת והתקשרות אלו לאלו, אפילו אלו שאין בהם לא תורה ולא מעשים טובים כג"ל לא יחפין ה' לאבדן חלקיה. ולא החינו הרשע מאגדת ישראל, רק הקב"ה צוה לבעלי תורה ומעשים טובים שיקרבו אותם ויתקשרו עמהם.

